

Súd: Krajský súd Košice  
Spisová značka: 3Cob/16/2024  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7121202608  
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2024  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Maruščáková  
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7121202608.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Slávky Maruščákovvej a členov senátu JUDr. Rastislava Pellu a JUDr. Františka Čisovského v spore žalobcu: AVION Real s.r.o., so sídlom Mlynská 18, 040 01 Košice – mestská časť Juh, IČO: 36 573 361, zastúpený JUDr. Ľudmilou Raffáčovou, advokátkou so sídlom Nerudova 6, 040 01 Košice, IČO: 35 570 440, proti žalovanému: Košický samosprávny kraj, so sídlom Námestie Maratónu mieru 1, 042 66 Košice, IČO: 35 541 016, zastúpený JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom Štúrova 20, 040 01 Košice – mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 514 892, o určenie trvania nájomného vzťahu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Košice, č.k. 33Cb/29/2021-280 zo dňa 22.9.2023, takto

### rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok Mestského súdu Košice, č.k. 33Cb/29/2021-280 zo dňa 22.9.2023 vo výroku I. a III.
- II. Zrušuje rozsudok Mestského súdu Košice, č.k. 33Cb/29/2021-280 zo dňa 22.9.2023 vo výroku II.
- III. Žalovanému priznáva voči žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

### odôvodnenie:

1. Mestský súd Košice ( ďalej len súd alebo súd prvej inštancie ) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

I. Žalobu zamietla.

II. Zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 4Cob75/2021 zo dňa 23.6.2021, ktorým zmenil v I. výroku a zrušil v III. výroku uznesenie Okresného súdu Košice I. č.k. 32Cb32/2021 zo dňa 8.4.2021.

III. Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou žalobca žiadal, aby súd určil, že práva a povinnosti z výpovede z nájmu doručenej žalovaným žalobcovi nevznikli, že nájomný vzťah medzi žalobcom ako nájomcom a žalovaným ako prenajímateľom založený zmluvou o nájme trvá, a že žalovaný je povinný plniť si všetky povinnosti prenajímateľa zo zmluvy o nájme.

3. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že zastupiteľstvo žalovaného prijalo dňa 8.2.2010 Uznesenie č. 42/2010, ktorým schválilo nájom nebytových priestorov 3/5 väčšinou hlasov prítomných poslancov a že so žalovaným uzatvoril dňa 29.3.2010 Zmluvu o nájme nebytového priestoru č. 15/2010, ktorej predmetom bolo odplatné prenechanie užívacieho práva k nebytovému priestoru žalovaným (ako prenajímateľom) žalobcovi (ako nájomcovi) vyšpecifikovanému v prílohe č. 1 Zmluvy. Žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 19.3.2015 Dodatok č. 1/2015 k zmluve o nájme, ktorým predĺžili dobu nájmu na dobu určitú - od 1.4.2015 do 31.12.2019. Zastupiteľstvo žalovaného prijalo dňa 16.2.2015 Uznesenie č. 195/2015, ktorým schválilo predĺženie doby nájmu do 31.12.2019 3/5 väčšinou hlasov všetkých poslancov. Dňa

16.12.2019 žalobca a žalovaný uzatvorili Dodatok č. 2/2019 k zmluve o nájme, ktorým v bode 10. zmenili dobu nájmu na dobu neurčitú a v bode 11. sa dohodli na zmene ustanovenia o skončení nájmu tak, že zmluvné strany sú oprávnené písomne vypovedať zmluvu aj bez uvedenia dôvodu. Zastupiteľstvo žalovaného prijalo dňa 29.6.2020 Uznesenie č. 395/2020, ktorým schválilo ukončenie zmluvy o nájme na základe výpovede s tým, že nájom sa skončí uplynutím výpovednej doby najneskôr do 31.3.2021 iba nadpolovičnou väčšinou všetkých poslancov.

3.1. Zároveň žalobca poukázal na to, že Uznesenie o schválení ukončenia nájmu nebytových priestorov nebolo prijaté v súlade so zákonom, nakoľko hlasovanie o ukončení nájmu sa malo riadiť rovnakými pravidlami ako schvaľovanie nájmu z dôvodu hodného osobitného zreteľa, a to v súlade s § 9a ods. 9 písm. c) zákona č. 446/2001 Z. z. o majetku vyšších územných celkov v znení neskorších predpisov - teda predmetné Uznesenie malo byť taktiež prijaté trojpätinovou väčšinou hlasov všetkých poslancov Košického samosprávneho kraja. Podľa žalobcu, pokiaľ je uznesenie o schválení ukončenia nájmu nebytových priestorov prijaté zo strany žalovaného v rozpore so zákonom, rovnako Výpoveď zmluvy zo dňa 10.12.2020 doručená žalobcovi 21.12.2020 nemôže byť platným právnym úkonom. Uviedol, že dňa 12.3.2021 mu bola doručená výzva žalovaného na odovzdanie nebytového priestoru. Žalobca bol toho názoru, že výpoveď zo zmluvy o nájme nebola schválená 3/5 väčšinou všetkých poslancov čo znamená, že výpoveď zo zmluvy o nájme nevyvoláva žiadne účinky a nájomný vzťah medzi žalobcom a žalovaným stále trvá. Žalobca poukázal na to, že súd predbežne môže riešiť otázku platnosti či neplatnosti kreovania vôle pri prijatí uznesenia samosprávy ohľadom zániku nájomného vzťahu medzi žalovaným a žalobcom.

4. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť keď uviedol, že vypovedal zmluvu o nájme nebytových priestorov výpoveďou, ktorá bola žalobcovi doručená dňa 21.12.2020 a nájomný vzťah žalobcu k predmetnému nebytovému priestoru zanikol k 31.3.2021. Poukázal na to, že § 9a ods. 1 až ods. 7 vytvárajú s § 7 zák. č. 446/2001 Z. z. nerozlučnú jednotu a vzájomne sa dopĺňajú s tým, že § 7 zák. č. 446/2001 Z. z. vymedzuje základné princípy, na ktorých spočíva hospodárenie s majetkom vyššieho územného celku, pričom v jadre týchto princípov leží povinnosť hospodáriť s týmto majetkom v prospech rozvoja vyššieho územného celku, jeho obyvateľov a ochrany, a tvorby životného prostredia. V § 9a zák. č. 446/2001 Z. z. sú konkretizované postupy, ktoré je samosprávny kraj povinný dodržať pri prevodoch jeho vlastníctva a pri prenechávaní svojho majetku do nájmu.

4.1. V ďalšom žalovaný uviedol, že zatiaľ čo odseky 1 až 7 § 9a zák. č. 446/2001 Z. z. ustanovujú akými postupmi je povinný samosprávny kraj naplniť svoju povinnosť zhodnocovať svoj majetok, ustanovenia ods. 8 a ods. 9 zakotvujú podmienky odklonu od pravidiel uvedených v ods. 1 až ods. 7. Ako je však zrejmé z oboch týchto zákonných ustanovení tieto výnimky sa vzťahujú na prevod majetku vyššieho územného celku a na prenechávanie majetku vyššieho územného celku do nájmu. Ide o úkony, ktorými určitý majetok alebo prestáva byť majetkom samosprávneho kraja (prevod), alebo úžitková hodnota určitého majetku prestáva byť k dispozícii samosprávne kraju (nájom). Samosprávny kraj sa teda natrvalo či dočasne vzdáva majetku a jeho úžitkovej hodnoty. Keďže aj pri takejto dispozícii je potrebné ochraňovať verejný záujem na nakladaní s majetkom samosprávneho kraja, zákonodarca pri prevode či pri nájme majetku z dôvodu hodného osobitného zreteľa, pri ktorom výnimočne nie je samosprávny kraj povinný získať zo vzdania sa majetku čo najvyššiu hodnotu, zabezpečil rešpektovanie verejného záujmu v najvyššej možnej miere stanovením kvalifikovanej väčšiny pre rozhodovanie zastupiteľstva oproti väčšine, ktorá sa vyžaduje pre prijatie rozhodnutia zastupiteľstva samosprávneho kraja (§ 11 zák. č. 302/2001 Z. z.). Právny úkon, ktorým sa nájomný vzťah, ktorým sa prenechal majetok samosprávneho kraja do nájmu ruší však nemožno považovať za úkon, ktorý by bol svojim charakterom a následkami identický s právnym úkonom, ktorým dochádza k prenechaniu majetku samosprávneho kraja do nájmu, pretože je jeho presným opakom. Pri zrušení takéhoto nájomného vzťahu vykonáva samosprávny kraj svoje vlastnícke oprávnenie bez toho, aby z uvedeného mohla mať profit iná osoba. Ukončenie nájomného vzťahu nie je spôsobilé zvýhodniť ekonomicky alebo poskytnutím inej hodnoty žiaden iný subjekt mimo samosprávneho kraja, ktorý týmto vykonáva dispozičné oprávnenia vlastníka so svojim majetkom.

4.2. Súčasne žalovaný uviedol, že zo žiadneho ustanovenia zák. č. 302/2001 Z. z. a zák. č. 446/2001 Z. z., nevyplýva, ani osobitne ani z ich vzájomnej súvislosti, že by zákonodarca sledoval zámer sťažiť stanovením potreby trojpätinovej väčšiny na prijatie takéhoto rozhodnutia ukončiť stav kedy je majetok samosprávneho kraja prenechaný do nájmu inej osobe za podmienok, ktoré nie sú tými, ktoré zákon ustanovuje ako postupy, ktorými má samosprávny kraj naplniť svoju povinnosť zhodnocovať a zveľaďovať svoj majetok.

4.3. Nakoniec žalovaný akcentoval na skutočnosť, že uznesenie č. 395/2020 rovnako ako žiadne iné uznesenie zastupiteľstva samosprávneho kraja nepodlieha prieskumnej právomoci v civilnom sporovom konaní. Podľa žalovaného súd je oprávnený preskúmať uznesenia zastupiteľstva vyššieho územného

celku len v konaní podľa § 348 až § 356 Správneho súdneho poriadku, pričom podľa § 348 SSP žalobca sa môže žalobou domáhať zrušenia uznesenia zastupiteľstva ak jeho obsahom alebo postupom pri jeho prijatí bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis. Ako je zrejmé z citovaného zákonného ustanovenia, žalobou podľa § 348 SSP sa možno domáhať zrušenia uznesenia zastupiteľstva ak jeho obsahom alebo postupom pri jeho prijatí bol porušený zákon. Žalobnú legitímáciu na podanie takejto žaloby má prokurátor, ktorého protestu proti uzneseniu zastupiteľstva nebolo vyhovené. Žalobca netvrdí, že by uznesenie č. 395/2020 bolo zrušené v dôsledku protestu prokurátora, alebo že by na základe žaloby prokurátora zrušil predmetné uznesenie správny súd a žalovaný uvádza, že skutočne proti predmetnému uzneseniu nebol podaný ani protest prokurátora ani nebolo zrušené rozhodnutím správneho súdu.

5. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil skutkový stav, podľa ktorého:

5.1. Zastupiteľstvo Košického samosprávneho kraja ( ďalej aj KSK ) uznesením č. 42/2010 zo dňa 8.2.2010 schválilo nájom nebytových priestorov 3/5 väčšinou hlasov prítomných poslancov a nato žalobca so žalovaným uzavreli dňa 29.3.2010 Zmluvu o nájme nebytového priestoru č. 15/2010, z ktorej vyplýva, že jej predmetom bolo odplatné prenechanie užívacieho práva k nebytovému priestoru žalovaným (ako prenajímateľom) žalobcovi (ako nájomcovi) o výmere 114,70 m<sup>2</sup> nachádzajúcom sa na prízemí stavby so súpisným číslom XXX, ktorá sa nachádza na pozemku s KN „C“ parc. č. 1887/2 o výmere 1776 m<sup>2</sup>, druh pozemku: Zastavaná plocha a nádvorie, Okres: A. B., C.: A., Katastrálne územie: D. E., adresa: F. G. XX, XXX XX A.. Následne zastupiteľstvo KSK prijalo uznesenie č. 195/2015 zo dňa 16.2.2015, ktorým schválilo predĺženia doby nájmu do 31.12.2019 3/5 väčšinou hlasov všetkých poslancov, na základe ktorého bol dňa 19.3.2015 uzavretý Dodatok č. 1/2015 k zmluve o nájme, ktorým bola predĺžená doba nájmu na dobu určitú od 1.4.2015 do 31.12.2019. Dňa 16.12.2019 žalobca a žalovaný uzatvorili Dodatok č. 2/2019 k zmluve o nájme, ktorým v bode 10. zmenili dobu nájmu na dobu neurčitú a v bode 11. sa dohodli na zmene ustanovenia o skončení nájmu tak, že zmluvné strany sú oprávnené písomne vypovedať zmluvu aj bez uvedenia dôvodu.

5.2. Dňa 30.6.2020 zastupiteľstvo KSK uznesením č. 395/2020 schválilo ukončenie nájmu nebytových priestorov v zdravotníckych zariadeniach v Košiciach s nájomcami uvedenými v prílohe uznesenia na základe výpovede nájomných zmlúv špecifikovaných v prílohe uznesenia zo strany Správy majetku Košického samosprávneho kraja ako prenajímateľa s tým, že nájom skončí uplynutím výpovednej doby najneskôr do 31.3.2021. Následne žalovaný listom zo dňa 10.12.2020 doručeným žalobcovi dňa 21.12.2020 oznámil žalobcovi výpoveď zmluvy o nájme nebytového priestoru s tým, že výpovedná doba je tri mesiace a začína plynúť 1. dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola výpoveď doručená žalobcovi Z listu žalovaného doručeného žalobcovi dňa 12. 3.2021 ďalej vyplýva výzva na odovzdanie nebytového priestoru.

5.3. Krajská prokuratúra Košice dňa 7.12.2020 pod č. 1 č. Kd 261/20/8800-5 odpovedala na podnet na preskúmanie zákonnosti uznesenia zastupiteľstva Košického samosprávneho kraja č. 395/2020 tak, že pri výpovedi z nájmu ako právnom úkone, ktorým sa nájomný vzťah končí právnou úpravou dôvody hodné osobitného zreteľa nepozná a ani ich nevyžaduje, preto absencia tohto dôvodu je určujúca, že na prijatie uznesenia o schválení výpovede z nájmu postačuje len jednoduchá väčšina hlasov prítomných poslancov. Pri schvaľovaní výpovede z nájomnej zmluvy vystupuje KSK ako vlastník majetku, ktorý si uplatňuje svoje dispozičné právo k tomuto majetku, pričom nemožno opomenúť, že zrušením nájomného vzťahu nezískava benefit /profit/ žiaden iný subjekt len vlastník majetku /KSK/, ktorý tak má možnosť opätovne sa rozhodnúť, či komu a za koľko tento majetok prenajme. Na základe uvedeného prokuratúra vyslovila záver, že uznesenie č. 395/2020 bolo prijaté v súlade so zákonom, a keďže iné dôvody pre prijatie opatrenia prokurátora zistené neboli podnet prokuratúra odložila.

5.4. Ďalej súd prvej inštancie z uznesenia ÚS SR č. IV. ÚS 620/2021-37 zo dňa 7.12.2021 vydaného vo veci ústavných sťažností proti uzneseniam Krajského súdu v Košiciach č.k. 4Cob/91/2021-94 z 23.6.2021, č.k. 4Cob/75/2021-177 z 23.6.2021, č.k. 4Cob/81/2021-101 zo dňa 23.6.2021 a č.k. 4Cob/93/2021-122 zo 7.7.2021, ktorým ústavné sťažnosti boli zamietnuté, zistil, že posúdenie zákonnosti uznesenia zastupiteľstva KSK nespadá ani pod prípady v zmysle § 193 CSP kde sa výslovne uvádzajú rozhodnutia, ktorými je súd pri svojom rozhodovaní viazaný, teda je vylúčené, aby nimi riešenú problematiku sám prejudiciálne posudzoval. Na základe uvedeného nemôže byť uznesenie zastupiteľstva KSK preskúmané v civilnom súdnom konaní ale len v správnom súdnom konaní, a to na základe protestu prokurátora, ktorým by vyhovel podnetu na preskúmanie zákonnosti uznesenia

zastupiteľstva KSK avšak ako vyplýva z bodu 11 rozhodnutia KP Košice podnet odložila vzhľadom na to, že uznesenie č. 395/2020 bolo prijaté v súlade so zákonom.

5.5. Nakoniec súd prvej inštancie uviedol, že Krajský súd v Košiciach uznesením sp.zn. 4Cob/75/2021 zo dňa 23.6.2021 zmenil výrok I. uznesenia Okresného súdu Košice 1, sp.zn. 32Cb/32/2021 zo dňa 8.4.2021, ktorým návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol tak, že nariadil neodkladné opatrenie v časti uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa akéhokoľvek konania, ktorým by: obmedzil alebo vylúčil dodávku elektrickej energie, iných služieb a plnení spojených s užívaním nebytového priestoru, vyšpecifikovaného v prílohe č. 1 Zmluvy o nájme nebytového priestoru č. 15/2010 o výmere 114,70 m<sup>2</sup> nachádzajúceho sa na prízemí stavby so súp. č. XXX, ktorá sa nachádza na pozemku s KN „C“ par. č. 1887/2 o výmere 1776 m<sup>2</sup>, druh pozemku: Zastavané plochy a nádvorie, okres: Košice IV, obec: A. - D., katastrálne územie: Južné mesto, adresa: Rastislavova 45, Košice (ďalej len „nebytový priestor“), čím je povinný umožniť žalobcovi, ako užívateľovi nebytového priestoru, nepretržitý odber elektrickej energie, prijímanie iných služieb a plnení spojených s užívaním nebytového priestoru, akýmkoľvek spôsobom rušil žalobcu v užívaní nebytového priestoru, a to do právoplatného skončenia konania o určenie trvania nájomného vzťahu vedeného na Okresnom súde Košice I. pod sp.zn. 33Cb/29/2021 a v prevyšujúcej časti zamietajúci výrok I. uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 8.4.2021 sp.zn. 32Cb/32/2021 potvrdil a zároveň v bode III. zrušil výrok II. uznesenia Okresného súdu Košice I. o trovách konania.

6. Súd prvej inštancie vec po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 1, § 261, § 266 a nasl. ObZ, § 34 a nasl. OZ, § 720 OZ, § 5 ods. 2, § 9, § 10, § 12 zákona č. 116/1990 o nájme a podnájme nebytových priestorov, § 7, § 9, § 9a písm. c) zákona č. 446/2001 Z.z. o majetku vyšších územných celkov, § 137 a § 335 CSP a žalobu zamietol so záverom, že žaloba vo veci samej je nedôvodná, nakoľko právny úkon – výpoveď, je platným právnym úkonom.

6.1. Z hľadiska právneho posúdenia mal súd prvej inštancie za nesporné schválenie vzniku nájmu nebytových priestorov uznesením zastupiteľstva žalovaného č. 42/2010 dňa 8.2.2010 3/5 väčšinou prítomných poslancov, schválenie zániku nájmu nadpolovičnou väčšinou všetkých poslancov uznesením zastupiteľstva KSK č. 395/2020 dňa 29.6.2020, vznik a existenciu zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v zmysle Zmluvy o nájme nebytového priestoru č. 15/2020 v znení jej dodatkov, že výpoveď zmluvy o nájme nebytového priestoru zo dňa 10.12.2020 bola žalobcovi doručená dňa 21.12.2020, a teda výpovedná doba začala plynúť dňom 1.12.2021, že žalobca naďalej užíva nebytové priestory a že za nich platí nájomné a ostatné platby spojené s užívaním nebytového priestoru. Spornou, podľa súdu prvej inštancie, bola správnosť schválenia ukončenia nájmu nebytových priestorov v zdravotníckych zariadeniach nadpolovičnou väčšinou všetkých poslancov, žalovaným v Uznesení č. 395/2020 zo dňa 29.6.2020, a teda či nájomný vzťah medzi žalobcom ako nájomcom a žalovaným ako prenajímateľom založený zmluvou o nájme k nebytovému priestoru naďalej trvá a platnosť výpovede z nájmovej zmluvy žalovaným žalobcovi.

6.2. Z jednotlivých dodatkov ku Zmluve o nájme nebytových priestorov mal súd prvej inštancie za zrejmé, že došlo k súhlasnej dohode týkajúcej sa zmeny jednotlivých článkov Zmluvy o nájme, pričom pre predmet sporu bolo podstatné, dohodnuté, platné a účinné znenie článku V. „Skončenie nájmu“ a jeho jednotlivé body. Zo znenia článku V. Zmluvy o nájme „Skončenie nájmu“ súd zistil, že nájom zaniká písomnou dohodou, výpoveďou alebo písomným odstúpením od zmluvy (bod 1.). Zmluvné strany sú oprávnené písomne vypovedať zmluvu aj bez uvedenia dôvodu. Výpovedná doba je trojmesačná a začína plynúť prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola výpoveď doručená druhej zmluvnej strane (bod 2.).

6.3. Súd prvej inštancie uviedol, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný ako prenajímateľ nebytových priestorov prejavil záujem ukončiť zmluvný vzťah so žalobcom ako nájomcom uzavretý Zmluvou o nájme nebytových priestorov č. 15/2010 a jej Dodatkami v zmysle dohody vyplývajúcej z článku V. bodu 2. Výpoveďou. Výpoveď súd považoval za platný právny úkon s účinkami ukončenia vzájomného zmluvného vzťahu dňom 31.3.2021 s následne prejavenu vôľou vypratania nehnuteľností. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že zákonodarca v ustanoveniach zákona č. 446/2001 Z.z. o majetku vyšších územných celkov používa pojem dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý je určitým kritériom pri rozhodovaní ohľadom prenechania majetku vyššieho územného celku do nájmu tretím osobám. Súd prvej inštancie sa stotožnil s právnym názorom vysloveným Krajskou prokuratúrou Košice v jej vyjadrení zo dňa 7.12.2020, zn. Kd 261/20/8800-5, z ktorého mal za zrejmé, že je potrebné odlíšiť

medzi vznikom a zmenou zmluvného vzťahu týkajúceho sa prenechania majetku vyššieho územného celku do nájmu tretím osobám z dôvodov hodného osobitného zreteľa kedy je potrebná pri schválení takéhoto rozhodnutia (prijatie uznesenia) 3/5 väčšina všetkých poslancov vyššieho územného celku, pretože ide o schválenie prenájmu majetku napr. aj mimo konkurenčného prostredia, bez vypísania tzv. verejnej ponuky. Odlišná situácia nastáva pri zániku už existujúceho zmluvného vzťahu vyplývajúceho z prenájmu majetku vyššieho územného celku, kedy sa majetok „vracia“ vyššiemu územnému celku a teda nemusia byť splnené dôvody osobitného zreteľa, na zánik zmluvného vzťahu, v zmysle ustanovení zákona č. 446/2001 Z.z. postačuje vyslovenie súhlasu (vôľu vytvoriť) tým orgánom, ktorý súhlasil so vznikom tohto zmluvného vzťahu; v danom prípade zastupiteľstvo KSK a postačuje jednoduchá väčšina prítomných poslancov na jeho prijatie. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že uznesenie č. 395/2020 Zastupiteľstva Košického samosprávneho kraja zo dňa 29.6.2020 v zmysle ustanovenia § 194 CSP je zákonné.

6.4. Nakoniec mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný je vlastníkom nebytových priestorov. Z Výpovede nebytových priestorov danej žalovaným žalobcovi mal preukázané, že žalovaný prejavil vôľu ukončiť zmluvný - nájomný vzťah v zmysle dohody vyplývajúcej z článku V. bod 2. Zmluvy o nájme s účinkami vypratania a odovzdania prenajatých nebytových priestorov žalovaným žalobcovi v zmysle ustanovení Zmluvy o nájme. Konštatoval, že Výpoveď bola žalobcovi riadne doručená; žalobca sa s jej obsahom oboznámil a mal vedomosť o jej účinkoch a tiež o tom, že výpovedná doba uplynie dňa 31.3.2021. Z uvedeného súd dospel k záveru, že Výpoveď je v zmysle ustanovení občianskeho a obchodného práva platným právnym úkonom s jeho následnými účinkami smerujúcimi k zániku nájomného vzťahu v súlade so zákonnými ustanoveniami zákona č. 116/1990 Zb. a tiež zmluvnými ustanoveniami Zmluvy o nájme nebytových priestorov č. 71/2009 v znení jej Dodatkov.

7. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP a úspešnému žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalobca včas odvolanie z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP. Odvolateľ navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

8.1. Žalobca v odvolaní uviedol, že nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie, ktorý absolútne opomenul a ignoroval argumentáciu žalobcu a prísne formalisticky vyložil právne úkony žalobcu v jeho neprospech, majú charakter svojvoľnosti a takú intenzitu arbitrárnosti, ktorá spôsobila zásah do podstaty základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie s účinkami denegatio iustitiae. Žalobca považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za prekvapivé, a to pre absenciu riadneho odôvodnenia rozhodnutia, ktoré má znaky arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti.

8.2. Súdu prvej inštancie žalobca konkrétne vytýkal, že nevykonaním navrhované dôkazy a to znením zásad hospodárenia s majetkom KSK platných od 1.4.2020 a v rozhodnutí ani nevysvetlil prečo tak neurobil, hoci podľa týchto zásad si žalovaný v ustanovení § 14 ods. 2 bod b) sám vymienil trojpäťtinovú väčšinu hlasov všetkých poslancov pri nakladaní formou nájmu, nie len pri prenechávaní do nájmu ako to uvádza ustanovenie § 7 citovaných zásad. Zároveň odvolateľ akcentoval na skutočnosť, že súd prvej inštancie obsahovo nesprávne, spôsobujúc tak extrémnu disproporciu, sa rozhodol prihliadať len na výklad Krajskej prokuratúry Košice vo vyjadrení č. Kd 261/20/8800-5 zo dňa 7.12.2020, ktorý je len jeden z dôkazov. Mal za to, že súd prvej inštancie sa nekriticky ( doslovne preberajúc ) stotožnil s názorom Krajskej prokuratúry, hoci Krajský súd v Košiciach v uznesení sp. zn. 4Cob/75/2021 zo dňa 23.6.2021 vyjadril názor, ktorým je podľa odvolateľa súd prvej inštancie viazaný, že aj v prípade kreovania vôle smerujúcej k zániku existujúceho súkromnoprávneho vzťahu v prípade subjektu samosprávy, teda žalovaného, musí byť dodržaný nielen postup ale aj dosiahnutie kvalifikovanej väčšiny na jeho prijatie príslušným orgánom, ktorý ju vytvára rovnako ako v prípade vzniku takéhoto záväzkového vzťahu.

8.3. Nakoniec žalobca uviedol, že výrok II. napadnutého rozsudku považuje za úplne nezákonný, keď v tomto smere v odôvodnení rozhodnutia nie je možné nájsť jedinú zmienku, vysvetlenie alebo dôvod, prečo súd prvej inštancie zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č.k. 4Cob/75/2021 zo dňa 23.6.2021, aké dôvody ho k tomu viedli, akými myšlienkovými úvahami sa spravoval a aké právne predpisy použil. Poukázal na to, že žalovaný v konaní neprezentoval žiadne skutočnosti, v zmysle ktorých odpadli dôvody, pre ktoré bolo neodkladné opatrenie nariadené a neprávoplatné skončenie prvostupňového konania vo veci samej sa za odpadnutie dôvodov nepovažuje, preto súd prvej inštancie nemal dôvod zrušovať neodkladné opatrenie.

9. K doručenému odvolaniu sa žalovaný nevyjadril.

10. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 až § 385 CSP, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP a dospel k záveru, že odvolanie voči výrokom I. a III., ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol a rozhodol o trovách konania nie je dôvodné.

11. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal otázkou, či dôvody uvádzané odvolateľom sú prípustnými dôvodmi pre podanie odvolania v zmysle § 365 ods. 1 CSP. Odvolateľ ako odvolacie dôvody uvádza dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b), t.j., že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, písm. e), t.j., že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, písm. f), t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a písm. h), t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ide o prípustné odvolacie dôvody, preto odvolací súd odvolanie meritórne prejednal.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, je daný vtedy, ak je na strane súdu taký závažný procesný postup, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej CSP priznáva, a to v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom stanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Článok 48 ods. 2 Ústavy SR zakotvuje právo každého, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu vo veci konať. Ak fyzická, či právnická osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa stranou sporu so všetkými tomu zodpovedajúcimi právami, ale aj povinnosťami, ktoré z jej postavenia v konaní (žalobca, či žalovaný) vyplývajú. (Nález Ústavného súdu II.ÚS 14/2001, II.ÚS 132/02, III.ÚS 171/2006). Podľa článku 6/ CSP ods. 1 strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Ustálená judikatúra ESLP opakovane poukazuje na tzv. princíp rovnosti zbraní (spravodlivé súdne konania), t.j. aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície ako protistranu. Spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj možnosť procesných strán predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby v konaní uspeli, právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom a právo zúčastniť sa pojednávania a ako opakovane judikoval Ústavný súd SR, že súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva zrozumiteľne odpoveď na všetky skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom sporu.

13. Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP), je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal navrhnuté dôkazy nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke, a ktoré nemali v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov

nevyplnili ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli inak najavo z hľadiska závažnosti (dôležitosti) zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. CSP o vykonávaní dokazovania.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu). Použitie správneho ustanovenia ale neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo - povedané inak - posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona súd vychádzal.

16. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 CSP a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

17. V odvolacom konaní odvolací súd posúdil relevantnosť žalobcom tvrdených odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, preskúmal, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, vychádzajúc z ustáleného právneho názoru, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní.

18. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie, v tej časti, v ktorej žalobu zamietol a rozhodol o trovách konania, teda vo výrokoch I. a III., v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie zistil skutkový stav a jeho rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd si v tejto časti osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v podstatnom odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), pričom odvolacie dôvody tvrdené žalobcom v odvolaní, z hľadiska rozhodnutia odvolacieho súdu, nepovažuje za naplnené.

19. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v uvedenej časti, k odvolaniu žalobcu, odvolací súd uvádza:

19.1. Jednou zo zásadných námietok žalobcu v odvolaní bolo, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s názorom Krajského súdu v Košiciach uvedeným v uznesení sp. zn. 4Cob/75/2021 zo dňa 23.6.2021, ktorým je podľa odvolateľa súd prvej inštancie viazaný, že aj v prípade kreovania vôle smerujúcej k zániku existujúceho súkromnoprávneho vzťahu v prípade subjektu samosprávy, teda žalovaného, musí byť dodržaný nielen postup ale aj dosiahnutie kvalifikovanej väčšiny na jeho prijatie príslušným orgánom, ktorý ju vytvára rovnako ako v prípade vzniku takéhoto záväzkového vzťahu. V tomto smere je potrebné uviesť, že v predmetnom konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, krajský súd posudzoval, okrem iného, len to, či nárok, ktorý je predmetom konania vo veci samej, je aspoň pravdepodobný, teda, či nejde o nárok zjavne bez právneho základu. Na tento účel uviedol argumentáciu týkajúcu sa spôsobu konania právnických osôb v súkromnoprávných vzťahoch a možnosti výkladu § 9a ods.9 zákona o majetku vyšších územných celkov. V tomto kontexte však odvolací súd uvádza, že právny záver, ktorý krajský súd vyvodil, je záverom predbežným, nie konečným a nebol ani pre súd prvej inštancie v tomto konaní záväzný.

19.2. Odvolateľ súčasne v odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie, že dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, keď pri aplikácii zákonnej úpravy v zmysle zákona č. 446/2001 Z. z. o majetku vyšších územných celkov v znení neskorších predpisov nesprávne vyhodnotil spôsob prijatia uznesenia č. 395/2020 z 19. zasadnutia zastupiteľstva KSK zo dňa 29.6.2020, ktorým žalovaný schválil ukončenie nájmu časti nebytových priestorov v predmetných zdravotníckych zariadeniach, keď mal za to, že súd

prvej inštancie sa nekriticky stotožnil s predmetným názorom Krajskej prokuratúry Košice, ktorý je len jedným z dôkazov.

19.3. Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

19.4. Podľa § 194 ods. 1 CSP, otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť. Podľa § 194 ods. 2 CSP, ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

19.5. V kontexte uvedenej odvolacej námietky odvolací súd najskôr všeobecne uvádza, že v intenciách citovaných ustanovení § 193 a § 194 CSP, zákon pri výkone civilnej právomoci rozlišuje právo súdu samostatne posudzovať určité otázky a právo vydávať o týchto otázkach autoritatívne rozhodnutie. Je vecou súdu, pre aký postup sa rozhodne, ak nastane situácia, keď má na účely konania posúdiť otázku, o ktorých rozhodnúť patrí inému orgánu. Z hľadiska rozhodnutia vo veci samej ide o tzv. prejudiciálne otázky, ktorými sú také právne otázky, ktoré samy nie sú predmetom daného konania, ale od ktorých vyriešenia závisí rozhodnutie súdu vo veci samej. Ustanovenie § 193 CSP taxatívnym spôsobom vymedzuje prípady, ktoré ako prejudiciálne súd sám posúdiť nemôže, pretože riešenie týchto otázok je len v kompetencii príslušných vnútroštátnych a medzinárodných súdov a ich rozhodnutiami je viazaný. Naproti tomu na okruh otázok spadajúcich pod § 194 CSP, sa nevzťahuje absolútna prekážka nedostatku právomoci súdu, ale iba prekážka relatívna, čo znamená, že súd je oprávnený si o nich vytvoriť vlastný, prejudiciálny záver bez toho, aby o nich rozhodoval. Takéto otázky teda súd nemôže meritórne rozhodnúť, ale môže ich riešiť vo forme prejudiciálneho posúdenia, s ktorým sa vysporiada v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej, pričom do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce prejudiciálna otázka nevyriešená a vyriešená.

19.6. V prejednávanej spore sa jedná o posúdenie prejudiciálnej otázky, či uznesenie č. 395/2020 z 19. zasadnutia zastupiteľstva KSK zo dňa 29.6.2020, ktorým žalovaný schválil ukončenie nájmu časti nebytových priestorov v predmetných zdravotníckych zariadeniach je zákonné. V tomto smere sa jedná o otázku vyriešenú, ktorú je potrebné posudzovať podľa § 194 ods. 2 CSP, nakoľko o nej rozhodovala Krajská prokuratúra Košice pod značkou Kd 261/20/8800-5, dňa 7.12.2020, ako orgán oprávnený preskúmať zákonnosť uznesení prijatých samosprávnymi celkami pri správe ich majetku, ktorá podnet na preskúmanie zákonnosti predmetného uznesenia odložila s vysloveným záverom, že uznesenie bolo prijaté v súlade so zákonom a iné dôvody pre prijatie opatrenia prokurátora zistené neboli.

19.7. Z preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že tento naplnil dikciu § 194 ods. 2 CSP, na rozhodnutie prokurátora ako kompetentného orgánu prihliadol a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s ním vysporiadal. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vyabstrahoval podstatné dôvody, pre ktoré prokurátor prijal daný záver a ktorý vychádzal zo stanoviska KSK, zabezpečených listinných materiálov týkajúcich sa predmetného rokovania a z obsahu všetkých na vec sa vzťahujúcich materiálov, pričom v zhode so súdom prvej inštancie, vzhľadom na vyššie uvedené, ani odvolací súd nevhliadol dôvody, pre ktoré by mal prikočiť ku korekcii záverov prokuratúry, ako kompetentného orgánu. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné uviesť, rešpektujúc princíp rovnováhy v zmluvných vzťahoch, že účelom zákona č. 446/2001 Z.z. o majetku vyšších územných celkov rozhodne nie je sťaženie obnovenia plných vlastníckych práv vyššieho územného celku k nehnuteľnostiam, ktoré sa dočasne ocitli v dispozícii tretích subjektov, čo sa nakoniec premietlo i do aplikácie príslušných ustanovení predmetného zákona Krajskou prokuratúrou Košice v jej rozhodnutí. Zmenu uvedeného záveru nie je schopný privodiť ani obsah zásad hospodárenia schválených zastupiteľstvom, na ktoré odvolateľ poukazoval, ako zásad upravujúcich vzťahy žalovaného smerom dovnútra a to v kontexte vyššie uvedeného.

19.8. Rovnako za nedôvodnú, považuje odvolací súd aj námietku odvolateľa, že sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s právnym posúdením platnosti výpovede. V tomto smere poukazuje odvolací súd najmä na body 18, 19, 20, 21 odôvodnenia predmetného rozsudku, kde sa súd prvej inštancie dostatočne jasne a zrozumiteľne s otázkou platnosti výpovede vysporiadal a s uvedeným sa odvolací súd plne stotožňuje.

20. Za daného stavu dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie je v tej časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobu zamietol a rozhodol o trovách konania, teda vo výrokoch I. a III. nedôvodné, preto podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v uvedených výrokoch ako vecne správny.

21. Vo vzťahu k napadnutému výroku II., ktorým súd prvej inštancie zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 4Cob/75/2021 zo dňa 23.6.2021, ktorým zmenil v I. výroku a zrušil v III. výroku uznesenie Okresného súdu Košice I., sp.zn. 32Cb/32/2021 odvolací súd uvádza, že v danom prípade sa jedná o neodkladné opatrenie s časovým obmedzením, v zmysle § 330 ods. 1 CSP, s presným určením doby, po ktorú má trvať a síce do právoplatného skončenia konania o určenie trvania nájomného vzťahu vedeného na Okresnom súde Košice I. pod sp.zn. 33Cb/29/2021.

21.1. Pre všetky neodkladné opatrenia, ktoré na základe rozhodnutia súdu trvajú len po určený čas, platí, že uplynutím tohto času bez ďalšieho zanikajú ( § 333 CSP ). Pred zánikom môže byť neodkladné opatrenie zrušené rozhodnutím súdu výlučne len na návrh podľa § 334 CSP, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo pôvodne nariadené. V danom prípade súd prvej inštancie pochybil, ak bez toho, aby uvedený výrok akokoľvek odôvodnil, dané neodkladné opatrenie zrušil, hoci neuplynula doba, po ktorú má trvať ( právoplatné skončenie konania o určenie trvania nájomného vzťahu vedeného na Okresnom súde Košice I. pod sp. zn. 33Cb/29/2021 ), nebol podaný návrh na jeho zrušenie pre odpadnutie dôvodov a nejednalo sa ani o situáciu vymedzenú v § 335 ods. 1 CSP.

21.2. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že nie je možné napadnutý rozsudok vo výroku II. súdu prvej inštancie, ani potvrdiť, ani zmeniť, pretože v uvedenej časti súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo v tejto časti k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vzhľadom na uvedené odvolací súd podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v uvedenej časti, bez vrátenia na nové rozhodnutie, nakoľko pred jeho vydaním neexistovali dôvody na jeho vydanie.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že vo veci samej úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa ust. § 77 ( ust. § 425

CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa ust. § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa ust. § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa ust. § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).